

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku J.L., M.S., W.P., M.W. i H.P.
przy uczestnictwie P.L., H.S., D.S-S., T.S., Skarbu Państwa - Prezydenta m [...] i
Uniwersytetu [...]
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Uniwersytetu [...]
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania Uniwersytetu
[...] solidarnie na rzecz uczestników
postępowania P.L., HS., D.S-S i T.S. kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 czerwca 2017 r. uczestnik postępowania - Uniwersytet [...] oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Podnieść należy, że powyższych wymogów nie spełnił skarżący w odniesieniu do każdego z trzech zagadnień prawnych przywołanych w skardze kasacyjnej. Nie może bowiem wywołać zamierzonego przez skarżącego skutku w postaci przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne przedstawione w formie pytania, czy posiadacz, który wobec właściciela postępuje jako posiadacz zależny, a wobec reszty zachowuje się jak właściciel posiadanej nieruchomości (posiadacz samoistny), może ją zasiedzieć. Zwrócić należy uwagę, że tak sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne w swej istocie zmierza do niedopuszczalnej w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c. próby zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji w kwestii samoistnego charakteru posiadania części nieruchomości położonej przy ulicy [...] w W. w obrębie [...], dla której Sąd Rejestrowy [...] w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr [...] przez J.L., P.L., M.S., H.S., W.P. oraz A.P.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że za istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie może być również uznany wyróżniony przez skarżącego problem prawny dotyczący dopuszczalności zasiedzenia nieruchomości, na której ustanowione zostało prawo użytkowania wieczystego. Jak zauważa sam skarżący, problem ten stanowił już przedmiot analizy Sądu Najwyższego m.in. w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 9 grudnia 2016 r., III CZP 57/16 (OSNC 2017, nr 5, poz. 51). Ponadto argumentacja przywołana przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w żadnym zakresie nie może stanowić podstawy dla podważenia znaczenia przywołanego orzeczenia oraz kwestionowania przyjętego w nim poglądu Sądu Najwyższego w kwestii dopuszczalności zasiedzenia przez posiadacza samoistnego w dobrej wierze nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste. Dostrzegane przez skarżącego wątpliwości co do prawidłowości stanowiska Sądu Najwyższego przyjętego w omawianej uchwale pozbawione są bowiem jakichkolwiek odniesień jurydycznych i w swej istocie wyłącznie sprowadzają się do prezentacji odmiennego poglądu w kwestii dopuszczalności zasiedzenia nieruchomości, na której ustanowiono użytkowanie wieczyste. Podnieść przy tym należy, że analiza uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r. - wbrew

sugestii wyrażonej przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - nie pozwala na przyjęcie wniosku, że stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w tym judykacie ograniczone jest wyłącznie do przypadków zasiedzenia nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste w drodze umowy.

Nie jest również przekonująca dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja przywołana w odniesieniu do trzeciego zagadnienia prawnego, które to sprowadzane jest przez skarżącego do problemu wpływu postępowania wywłaszczeniowego na bieg terminu zasiedzenia. Formując to zagadnienie prawne, skarżący w żaden sposób nie wykazał powiązania merytorycznego pomiędzy postępowaniem wywłaszczeniowym realizowanym na podstawie art. 53 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) a instytucją zasiedzenia (art. 171 k.c.).

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 21 w zw. z § 15 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 5 pkt 1 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

jw

ał